

Одкровення Ісуса Христа — номер вісім

Народження нації

Jeff Pippenger

2023-10-31

Звістка Опівнічного крику на початку завершилася відкриттям слідчого суду, а закінчується — відкриттям виконавчого суду. Третє горе ісламу накликає суд на Сполучені Штати за ухвалення недільного закону і становить триваючий і дедалі посилюваний суд над усім світом за їхнє прийняття власного недільного закону під тиском цивільної переслідницької влади, представленої десятьма царями, що вчинили блуд з Єзавеллю, блудницею Тиру.

«Коли Америка, земля релігійної свободи, об'єднається з Папством, щоб примушувати совість і змушувати людей шанувати фальшиву суботу, люди кожної країни на земній кулі будуть приведені до того, щоб наслідувати її приклад». Свідчення, том 6, 18.

Тоді повністю розгортається битва за недільний закон у великій боротьбі. Потім Сатана з'являється, видаючи себе за Христа.

«Декретом, що узаконює установу Папства всупереч Божому закону, наша нація повністю відступить від праведності. Коли Протестантизм простягне свою руку через прірву, щоб схопити руку Римської влади, коли він сягне через безодню, щоб потиснути руку Спіритизмові, коли під впливом цього потрійного союзу наша країна зречеться кожного принципу своєї Конституції як протестантського і республіканського правління та створить умови для поширення папських неправд і оман, тоді ми знатимемо, що настав час для дивовижної діяльності Сатани і що кінець близько». Свідчення, том 5, 451.

Після національного відступництва настає національна руїна.

Народ Сполучених Штатів був народом, що користувався особливою прихильністю; але коли вони обмежують релігійну свободу, зрікаються протестантизму і виявляють прихильність до папства, міра їхньої вини сповниться, і «національне відступництво» буде занесене до небесних книг. Наслідком цього відступництва буде національна руїна. Review and Herald, 2 травня 1893 р.

Нерозумні лаодикійські адвентисти вступають у союз із папською владою і зазнають поразки, тоді як інша Христова паства, що ще перебуває у Вавилоні, вислизає з рук папства.

Він також увійде в славний край, і багато країн буде повалено; але ці врятуються від його руки: Едом, і Моав, і головні з синів Аммона. Даниїла 11:41.

Іслам раптово завдає удару Сполученим Штатам, коли сьома сурма приносить судне горе за прийняття недільного закону.

І я побачив і почув ангела, що летів посеред неба і гучним голосом говорив: Горе, горе, горе мешканцям землі через інші звуки сурм трьох ангелів, яким ще належить сурмити!

Об'явлення 8:13.

Знамення, що представляє двох свідків в одинадцятому розділі Об'явлення, потім Іван у дванадцятому розділі Об'явлення зображує як жінку, зодягнену в сонце, і пророчо зображує за допомогою символіки початку й кінця.

І з'явилося на небі велике знамення: жінка, зодягнена в сонце, а під її ногами місяць, і на її голові вінець із дванадцяти зірок. І вона, будучи вагітною, кричала в муках пологів і страждала, щоб народити. І з'явилося інше знамення на небі: і ось великий червоний дракон, що має сім голів і десять рогів, і на його головах сім корон. І хвіст його стягнув третину небесних зірок і скинув їх на землю; і дракон став перед жінкою, яка мала народити, щоб, як тільки вона народить, пожерти її дитя. І вона народила сина, немовля чоловічої статі, який має пасти всі народи залізним жезлом; і її дитя було підхоплене до Бога та до Його престолу. Об'явлення 12:1–5.

Вона стоїть на місяці й зодягнена в сонце. Місяць є відбиттям сонця, і тому в пророчому значенні є прообразом сонця. Дванадцять зір у її вінці представляють дванадцять племен стародавнього Ізраїлю на початку стародавнього Ізраїлю, які є прообразом дванадцяти учнів у кінці стародавнього Ізраїлю. Ті дванадцять зір, що є дванадцятьма учнями наприкінці стародавнього Ізраїлю, є також дванадцятьма апостолами на початку сучасного Ізраїлю. Вони, таким чином, є прообразом ста сорока чотирьох тисяч наприкінці сучасного Ізраїлю, які є учнями й апостолами. На початку тієї історії, де учні уособлюють завершення стародавнього Ізраїлю, а апостоли — початок сучасного Ізраїлю, жінка, яка є церквою, була вагітна Христом. Він — «чоловіче дитя», яке буде підхоплене до Бога після Своєї смерті та воскресіння.

Таким чином, жінка також уособлює народження ста сорока чотирьох тисяч, які також вознесуться на небо після воскресіння з долини смерті. Коли вони опиняться на небі, вона також народить ще одну дитину, яка представляє іншу отару, що виходить із Вавилону під час недільного закону.

Ще перш ніж вона відчула муки, вона породила; ще перед тим, як прийшов її біль, вона народила чоловічу дитину. Хто чув таке? Хто бачив подібне? Чи може земля породити за один день? Або чи може народ народитися відразу? Бо щойно Сіон знемігся в муках, він породив своїх дітей. Чи доведу Я до пологів і не дам народити? — говорить Господь. Чи ж Я, Той, хто дає народжувати, замкну лоно? — говорить Бог твій. Ісаїя 66:7–9.

У час правління земного звіра народ народжується вмиць. Цей народ — сто сорок чотири тисячі, бо це ті, що досконало відображають характер Христа. Вони — ті, кого символізує «дитя чоловічої статі» — Ісус. Вони — Ісаїєво «дитя чоловічої статі», що народжується раніше, ніж жінка вступить у муки пологів. Мертві сухі кістки, з приводу яких світ радів, коли їх убив звір із безодні, будуть утішені в Єрусалимі, і тоді вони радітимуть разом із жінкою, яка народжує «дитя чоловічої статі». Вони з'являються на світ до того, як вона зазнає мук, а потім вона страждає в пологах і народжує «своїх» інших «дітей», коли язичники тоді відгукуються на звістку третього ангела, мов повноводна ріка, коли ця звістка

прокочується землею, мов приливна хвиля. Вони народжуються у великій кризі, що символізує її муки пологів. Жінка з дванадцятого розділу Об'явлення, по суті, має двійню. Первістками є сто сорок чотири тисячі, яких ототожнюють із першими плодами, а язичники — з великим збиранням літнього врожаю.

Радійте разом з Єрусалимом і веселіться з нею, усі, хто її любить; радійте з нею, усі, хто за нею сумує: щоб ви ссали й наситилися грудьми її втіхи; щоб ви виссали й утішилися достатком її слави. Бо так говорить Господь: Ось Я простягну до неї мир, мов ріку, а славу народів — як повноводний потік; тоді ви будете ссати, вас нестимуть на її стегнах, і гойдатимуть на її колінах. Як того, кого втішає його мати, так і Я вас утішу; і ви будете втішені в Єрусалимі. І коли побачите це, ваше серце зрадіє, і кості ваші оживуть, як трава; і рука Господня виявиться над Його слугами, а Його гнів — на Його ворогах. Ісаія 66:10-14.

Ті, хто «оплакує» Єрусалим, — це ті, що зітхають і плачуть через мерзоти, вчинені в ньому, і які вже запечатані; їх запечатано заздалегідь, до запровадження недільного закону. Ми зараз перебуваємо у «завершальній праці для церкви», що є останніми митями запечатування ста сорока чотирьох тисяч.

Істинний народ Божий, який має дух Господньої праці та спасіння душ на серці, завжди бачитиме гріх у його справжньому, гріховному характері. Вони завжди стоятимуть на боці вірного й відвертого ставлення до гріхів, які легко обплутують народ Божий. Особливо в завершальній праці для церкви, в час запечатування ста сорока чотирьох тисяч, що мають стати без вади перед престолом Божим, вони найглибше відчуватимуть неправди тих, що визнають себе Божим народом. Це виразно представлено пророчою ілюстрацією останньої праці під образом людей, у кожного з яких у руці знаряддя вбивання. Один із них був зодягнений у ляне вбрання, а при його боці був каламар писаря. «І Господь сказав до нього: Пройди посеред міста, посеред Єрусалима, і постав знак на чолах людей, що зітхають і волають через усі мерзоти, які чиняться посеред нього». Свідчення, том 3, 266.

Тих, хто «зітхає і плаче», запечатують раніше, ніж ангели-винищувачі зі знаряддями вбивства пройдуть через церкву, яку зображено як Єрусалим.

Повеління таке: «Пройди посеред міста, посеред Єрусалима, і постав знак на чолах мужів, що зітхають і плачуть за всі мерзоти, які чиняться посеред нього». Ці, що зітхали й плакали, проголошували слова життя; вони докоряли, наставляли й благали. Дехто з тих, хто зневажав Бога, покався і впокорив свої серця перед Ним. Але слава Господня відступила від Ізраїля; хоча багато хто все ще дотримувався форм релігії, Його сили та присутності бракувало.

У час, коли Його гнів вилитиметься в карах, ці смиренні, віддані послідовники Христа вирізнятимуться від решти світу своїм душевним стражданням, що виявляється в голосінні та плачі, докорах і застереженнях. Тоді як інші намагаються прикрити наявне зло і виправдати велику беззаконність, що повсюдно панує, ті, хто ревнують про Божу честь і люблять душі, не мовчатимуть, аби здобути чиюсь прихильність. Їхні праведні

душі день у день мучаться від нечестивих учинків і слів беззаконних. Вони безсилі зупинити стрімкий потік беззаконня, і тому наповнені смутком і тривогою. Вони сумують перед Богом, бачачи, як релігію зневажають у самих домівках тих, хто мав велике світло. Вони ридають і смиряють свої душі, бо в церкві процвітають гордість, жадібність, егоїзм і обмани майже всякого роду. Дух Божий, який спонукає до докору, топчеться під ногами, тоді як слуги сатани торжествують. Бога зневажають, істину зводять нанівець.

Ті, хто не скорблять через власний духовний занепад і не оплакують гріхи інших, залишаться без Божої печаті. Господь наказує Своїм посланцям, мужам із смертоносною зброєю в руках: "Ідіть за ним по місту і вражайте; нехай ваше око не щадить, ані не майте жалю; повбивайте доценту старих і молодих, і дівчат, і малих дітей, і жінок; але не наближайтеся до жодної людини, на якій є знак; і почніть від Мого святилища." Годі вони почали зі старійшин, які були перед домом.

Тут ми бачимо, що церква — Господнє святилище — першою відчула удар гніву Божого. Старійшини, ті, кому Бог дав велике світло і хто стояв на варті духовних інтересів народу, зрадили довіру. Вони зайняли позицію, що нам не слід очікувати чудес і виразних проявів Божої сили, як у давні дні. Часи змінилися. Ці слова підкріплюють їхнє невір'я, і вони кажуть: Господь не зробить ні добра, ні зла. Він занадто милосердний, щоб відвідати Свій народ судом. Отож «Мир і безпека» — це крик людей, які ніколи більше не піднімуть свого голосу, мов сурма, щоб показати Божому народові їхні переступи та домові Якова — його гріхи. Ці німі пси, що не хотіли гавкати, — ті, хто відчують справедливу відплату ображеного Бога. Чоловіки, діви й малі діти — усі гинуть разом. Свідчення, том 5, 210, 211.

Сороковий розділ книги Ісаї починається з використанням символіки подвоєння, що є пророчим маркером послання Опівнічного крику, яке є другим посланням і об'єднується з посланням про падіння Вавилону. Падіння Вавилону подвоюється, коли його висловлюють пророчою мовою. Фраза: «Пав, пав Вавилон».

І пішов слідом інший ангел і сказав: Упав, упав Вавилон, те велике місто, бо він напоїв усі народи вином гніву своєї розпусти. Об'явлення 14:8.

Існують два біблійні падіння буквального Вавилону, і існують два біблійні падіння духовного Вавилону. Разом вони становлять чотири історичні свідчення, які визначають пророчі характеристики падіння Вавилону.

І він закричав могутнім голосом, кажучи: Упав, упав великий Вавилон, і став житлом демонів, і в'язницею всякого нечистого духа, і кліткою кожного нечистого та ненависного птаха. Об'явлення 18:2.

Буквальний Вавилон упав як Вавилон у часи Німрода, і буквальный Вавилон також упав у часи Валтасара. Духовний Вавилон упав у 1798 році, і його остаточне падіння неодноразово змальовується в Писанні. З цієї причини звістка про падіння Вавилону містить пророчий символізм подвоєння. Падіння Вавилону супроводжується подвоєнням, але існують також

дві інші основні пророчі причини явища подвоєння.

Друга причина полягає в тому, що як послання воно являє собою послання, до якого приєднується друге послання. Воно представляє два послання. Є й інші вагомні істини, пов'язані зі змістом і структурою другої ангельської вістки, але ми лише зазначаємо, що остання пророча оповідь Ісаї, яка починається у сороковому розділі, починається подвоєнням символу Утішителя, якого Христос обіцяв дати Своему народові, поки він перебував у небесному святилищі.

Утішайте, утішайте народ Мій, говорять ваш Бог. Говоріть до серця Єрусалима й кличте до нього, що скінчилася його служба, що прощена його провина, бо він із Господньої руки прийняв удвоє за всі свої гріхи. Ісаїя 40:1, 2.

Немає іншого уривку в Біблії, який говорив би конкретніше про рису характеру Христа як Альфи й Омеги, ніж уривок у книзі Ісаї — від сорокового розділу до кінця книги. Як Альфа й Омега, Христос ставить на цьому уривку підпис Свого Імені як Альфи й Омеги, бо, коли доходиш до кінця книги Ісаї, там знову згадується Утішитель, адже Христос є Слово, і Він є початок і кінець.

Так говорить Господь: Небо — престол Мій, а земля — підніжжя ніг Моїх. Де той дім, що ви будете Мені? і де те місце Мого спочинку? Бо все це Моя рука зробила, і все це постало, — говорить Господь; але на такого Я зглянуся: на вбогого й сокрушеного духом, що тремтить перед словом Моїм. Хто забиває бика — те саме, що вбиває людину; хто приносить у жертву ягня — немов відтинає собаці шию; хто приносить приношення — наче приносить кров свині; а хто кадить — ніби благословляє ідола. Так, вони вибрали свої дороги, і їхня душа тішиться їхніми мерзотами. Я також оберу для них оману і наведу на них їхні страхи; бо коли Я кликав, ніхто не відповідав; коли Я говорив, вони не слухали; а робили зло в очах Моїх і обирали те, що не було Мені до вподоби. Ісаїя 66:1-4.

Постає питання, який дім збудував Божий народ для Нього? Чи звели вони духовний дім Петра, чи синагогу Сатани? Бог вказує, що дім, який Він збудував, складається з тих, хто має "убогий і сокрушений дух", і тих, хто "тремтить перед" Божим "словом". Він протиставляє тих, хто тремтить перед Його словом, іншій групі, що приносять нечисті жертви та обрали власний шлях. Ті з цієї групи, що приносять нечисті жертви, як і юдеї, дізнаються, що їхній дім залишиться їм спустошеним.

Усі пророки говорять про кінець світу, і це ілюстрація розрізнення між мудрими, які тремтять перед Його Словом, і нерозумними, що приносять Богові мерзоти, мерзоти, якими тішаються їхні душі. З цієї причини Бог обере для нерозумних лаодикійських дів оману — ту, яку апостол Павло визначає як таку, що настає через прийняття "брехні".

«Брехня» є особливим символом в історії адвентизму, і її було прийнято будівничими у 1863 році, а на ній будували протягом усієї історії адвентизму. Це була брехня, яка породила хибну основу, і там вони почали зводити підроблений, фальшивий храм. Їхня праця з підроблення справжнього храму триває аж до «останніх днів». Ісаїя поміщає контекст

шістдесят шостого розділу в межах розділення мудрих і нерозумних дів. Ісаїя визначає пророчу історію, яку він позначив у першому вірші сорокового розділу Ісаї, коли Христос пообіцяв послати Утішителя через три з половиною символічні дні після розчарування 18 липня 2020 року.

Слухайте слово Господнє, ви, що тремтите перед Його словом; ваші брати, які ненавиділи вас і заради Мого імені вигнали вас, казали: «Нехай прославиться Господь», але Він явиться на вашу радість, а вони осоромляться. Голос гуркоту з міста, голос із храму, голос Господа, що воздає відплату Своїм ворогам. Ісаїя 66:5, 6.

З 1798 до 1844 року, у русі мілеритів, Господь збудував духовний храм, до якого Він як Посланець звіту раптово прийшов у 1844 році. Господь зводить духовний храм у русі ста сорока чотирьох тисяч, щоб Він раптово прийшов і увійшов у завіт із тим храмом. Петро у своєму Першому посланні, у другому розділі, називає той храм "духовним домом." Ті, що "чують слово Господнє", — це ті, про яких Іван в Одкровенні говорить, коли каже, що ті, хто чують, — "блаженні." Вони — стяг, бо стяг складається з "вигнанців Ізраїля." Нерозумні лаодикійці посоромляться, коли Господь прославить Себе у філадельфійцях, які тремтять перед Його Словом, а Його Слово — "істина."

Три голоси, що їх чути у період, коли мудрих і нерозумних відокремлюють від іншого класу, походять із "міста", з "храму" та від "Господа, що воздає відплату". Перший "голос" із міста — це "голос шуму", а цей "шум" — це прихід Утішителя, що стається раптово.

Коли настав день П'ятидесятниці, всі вони однодушно були в одному місці. І раптом із неба пролунав шум, наче від бурхливого сильного вітру, і він наповнив увесь дім, де вони сиділи. І з'явилися їм розділені язики, немов вогняні, і по одному сіли на кожному з них. Дії апостолів 2:1–3.

Слово, перекладене як "звук" у Діяннях, розділ другий, вірш другий, означає "шум" і "чутку". "Чутка" — це пророцтво. "Звук" або "шум", що походить від "міста", представлений як "могутній вітер". "Голос шуму з міста" — це "чутка" або пророче послання ісламу, що знаменує прихід Утішителя в долину сухих кісток, які були вбиті на "вулиці великого міста, яке духовно зветься Содом і Єгипет, де також було розіп'ято нашого Господа".

У сороковому розділі книги Ісаї «голос», який мав приготувати шлях для «посланця Звіту», запитав, яку звістку він має «волати». Йому сказали «волати» звістку ісламу. У Діяннях «звук», що наповнив духовний «дім» Петра, був «бурхливим могутнім вітром», який, у тридцять сьомому розділі книги Єзекіїля, прийшов із чотирьох вітрів ісламу.

Голос шуму з міста, голос із храму, голос Господа, що віддає відплату своїм ворогам.
Ісаїя 66:6.

З вулиці, де був розіп'ятий наш Господь, Утішитель спочатку повідомляє «голосу» того, хто волає в пустелі, якою має бути звістка. Потім могутнє військо — тобто споруджений храм, як це було прообразно показано у початковому русі 1798–1844 років, — підсилює клич. Рух

цього могутнього війська, коли воно проголошує клич ісламу, призводить до третього «голосу», що ідентифікує Божий голос суду над Сполученими Штатами за ухвалення недільного закону. Саме там Господь чинить відплату. Три голоси підпорядковані структурі прихованої історії семи громів, що репрезентує початкову, середню та кінцеву літери єврейського слова, створеного Дивним Мовознавцем і перекладеного як «істина». Таке не вигадаєш!

Відповідно до пророчої історії, яку ми визначали, Ісаїя потім звертається до народження нації.

Ще перш ніж вона відчула муки, вона породила; ще перед тим, як прийшов її біль, вона народила чоловічу дитину. Хто чув таке? Хто бачив подібне? Чи може земля породити за один день? Або чи може народ народитися відразу? Бо щойно Сіон знемігся в муках, він породив своїх дітей. Чи доведу Я до пологів і не дам народити? — говорить Господь. Чи ж Я, Той, хто дає народжувати, замкну лоно? — говорить Бог твій. Ісаїя 66:7–9.

Народ, що народжується раніше, ніж жінка зазнає пологових мук, нещодавно лежав на вулиці мертвий і сухий, тоді як увесь світ радів з його становища. Але коли два свідки встали на ноги, ті, що раділи їхній смерті, злякалися. Коли мертві, сухі, убиті тіла постануть як народ, усі, хто любить Єрусалим, тоді зрадіють разом із нею. До тих, хто любить Єрусалим, належать не лише народ ста сорока чотирьох тисяч, але й інша Божа отара, яку тоді покличуть вийти з Вавилону. Воскресіння після розчарування 18 липня 2020 року здійснюється приходом Утішителя, який зробить так, що мертві сухі "кістки" "процвітатимуть, мов трава".

Радійте разом з Єрусалимом і веселіться з нею, усі, хто її любить; радійте з нею, усі, хто за нею сумує: щоб ви ссали й наситилися грудьми її втіхи; щоб ви виссали й утішилися достатком її слави. Бо так говорить Господь: Ось Я простягну до неї мир, мов ріку, а славу народів — як повноводний потік; тоді ви будете ссати, вас нестимуть на її стегнах, і гойдатимуть на її колінах. Як того, кого втішає його мати, так і Я вас утішу; і ви будете втішені в Єрусалимі. І коли побачите це, ваше серце зрадіє, і кості ваші оживуть, як трава; і рука Господня виявиться над Його слугами, а Його гнів — на Його ворогах. Ісаїя 66:10-14.

Альфа й Омега розміщує завершення останньої оповіді Ісаїї саме там, де вона почалася на початку, із визначенням приходу Утішителя. І, як це завжди буває, кожне послання, що представляє послання Іллі, поміщується в контекст того, що Господь уражає землю прокляттям.

Бо, ось, Господь прийде у вогні, а Його колісниця — мов вихор, щоб виявити гнів Свій ярістю, а картання Своє — полум'ям вогню. Бо вогнем і мечем Своїм Господь буде судитися з усяким тілом, і побитих Господом буде багато. Ті, що освячуються й очищаються в садах, за одним деревом посередині, їдять свиняче м'ясо, гидоту та мишу, — будуть разом винищені, говорить Господь. Бо Я знаю їхні діла й думки; настане час, і Я зберу всі народи та язика, і вони прийдуть і побачать славу Мою. Ісаїя 66:15-18.

Нерозумні лаодикійські адвентисти, які ховаються за «деревом» пізнання добра і зла, що «посеред» «Едемського саду», заявляють, ніби освячуються й очищаються, тоді як насправді поїдають нечисті вчення Вавилону і ховаються, як Адам і Єва, через гріхи, які вони надто любили, щоб від них відмовитися. Вони будуть знищені разом з усіма іншими народами. Їм протиставляються мудрі, які стануть «знаком». Цей «знак» — це «стяг», що символізує Суботу, яка є знаком Господа, Бога твого, що насправді освячує Його народ.

Тому діти Ізраїля будуть дотримуватися суботи, щоб додержувати суботу протягом їхніх поколінь, як вічний заповіт. Це знак між Мною та дітьми Ізраїля навіки: бо за шість днів Господь створив небо й землю, а сьомого дня Він спочив і відпочив. Вихід 31:16, 17.

Мудрі не ховаються за деревом сповідання; вони піднесені як стяг, являючи славу Божу в останніх сценах великої боротьби. Його слава — це Його характер, і елемент Його характеру, який вони являють світові, — це Альфа й Омега, Початок і Кінець, Перший і Останній, що постає як «Істина».

І Я поставлю серед них ознаку, і пошлю тих, що віцїли з них, до народів: до Таршішу, Пула й Луда, що натягають лук, до Тувала й Явана, до далеких островів, які не чули звістки про Мене й не бачили Моєї слави; і вони звіщатимуть Мою славу між народами. І вони приведуть усіх ваших братів як приносину Господеві з-поміж усіх народів: на конях, і в колісницях, і на носилках, і на мулах, і на швидких звірах, до Моєї святої гори, до Єрусалима, говорить Господь, як сини Ізраїлеві приносять приносину в чистому посуді до дому Господнього. І Я також візьму з них за священників і за левитів, говорить Господь. Бо як нові небеса й нова земля, які Я створю, перебуватимуть переді Мною, говорить Господь, так і ваше потомство та ваше ім'я перебуватимуть. І станеться: від нового місяця до нового місяця і від суботи до суботи приходитиме всяке тіло, щоб поклонитися переді Мною, говорить Господь. І вони вийдуть і подивляться на трупи людей, що проти Мене переступили: бо їхній черв'як не помре, і їхній вогонь не погасне; і будуть вони огидою для всякого тіла. Ісаїя 66:16-24.

Остання пророча оповідь Ісаї починається з приходу Утішителя в липні 2023 року й закінчується саме там, де почалася. Вона постає в прихованій історії семи громів, яка розкривається безпосередньо перед закриттям часу випробування. Вона ототожнює повторення міллеритського руху на початку з історією руху ста сорока чотирьох тисяч у кінці. Вона представляє вістку прокляття, що супроводжує вістку Іллі, як вістку про пророчу працю ісламу з розгнівування народів, яку Господь використовує, щоб звершити суд «спочатку» над Сполученими Штатами за недільний закон, а «наостанок» — над усім світом за ту саму непокору.

Ми продовжимо наш розгляд останньої розповіді Ісаї у наступній статті.